

දෙමළ ත්‍රස්තවාදයේ උපත සහ විපත

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ හිටපු වේතුධාරී මේජර් වි. බී. කරුණාරත්න විසිනි

ඔහු වාර්ගික ජන සමාජයක් තුළ සුළු ජාතික තම ඉල්ලීම් දිනාගැනීමට ක්‍රම වේද ක්‍රමයක් භාවිතා කරනි. 1. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමය (Democratic means) 2. සාකච්ඡා ගිවිසුම් සහ බේරුම්කාර මණ්ඩල (Dialogue and Pacts and Negotiation) 3. බලහත්කාරකම නොහොත් ත්‍රස්තවාදය (by force or terrorism) වේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ 16% ක් වූ දෙමළ ජනතාව තම අභිලාෂයන් ඉටුකර ගැනීමට උත්සාහ කළේ 1931 මහ මැතිවරණයේ සිටය. ඩොනමෝර් ආණ්ඩු ක්‍රමය යටතේ සර්වජන ඡන්දය හා පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය අත්විඳීමට ලද ප්‍රථම අවස්ථාවේ ම උතුරේ දෙමළ ජනතාව එම මැතිවරණය වර්ජනය කළෝය. එසේම කිසිවෙකුටත් උතුරේ ආසන සඳහා ඉදිරිපත් වන්නට ඉඩ තුළුන්.

එය බලහත්කාරකමේ ලක්ෂණයක් වේ. බලහත්කාරකමේ අන්තය ත්‍රස්තවාදය බව එදා උතරේ කිසිදු ද්‍රවිඩයෙකුට වැටහුණේ නැත. විෂමය ජනක කාරණය නම් ඊට පෙර 1912 දී ශ්‍රී ලාංකික උගත් පිරිස නියෝජනය කිරීමට පිණිස මන්ත්‍රීවරයෙකු තෝරාපත් කරගැනීම සඳහා පැවති මැතිවරණයේදී සිංහල බහුතරය සිංහල අපේක්ෂකයෙකු වන මාකස් ප්‍රනාන්දු පරදවා උතුරේ පොත්තම්බලම් රාමනාදන් වැඩි ඡන්දයෙන් පත්කර ගත්හ.

1947 වන විට පාර්ලිමේන්තුවේ මන්ත්‍රී ආසන වලින් හරි අඩකම එනම් 50% ක්ම සුළු ජාතීන්ට වෙන් කළ යුතුයයි උතුරේ දෙමළ දේශපාලනඥයෝ හඬ නැගූහ. මේ කිසිවිටෙකත් ශ්‍රී ලංකා රජය හෝ දකුණේ සිංහල දේශපාලනඥයෝ දෙමළ ජාතිය සාධකයක් කොට කිසිදු අසාධාරණයක් නොකළහ.

1957 බණ්ඩාරනායක වෙල්වනයගම් ගිවිසුම, 1965 ඩඩ්ලි වෙල්වනයගම් ගිවිසුම, 1987 ඡේආර් - රජිව් ගාන්ධි ඉන්දු ලංකා ගිවිසුම, 1998 වන්දිකා කුමාරතුංගගේ නව ව්‍යවස්ථා යෝජනා වලිය, 1992 දී ආර් ප්‍රේමදාස විසින් උතුරේ පළාත් සභා පිහිටුවීම, 2002 රනිල් වික්‍රමසිංහගේ සාම ගිවිසුම, 2006 මහින්ද රාජපක්ෂගේ මග පෙන්වීම යටතේ ඔස්ලෝ සාකච්ඡා ආදිය මගින් සිංහල නායකයන් උත්සාහ කළේ රට නොබෙදා බලය බෙදීමේ වැඩ පිළිවෙල කට යාමටය. මෙම යෝජනාවල අන්තර් ගත න්‍යායාත්මක හා ප්‍රායෝගික ක්‍රියාවලිය පිළිබඳ කිසිවක් නොදන්නා පිරිස් විවිධ සටන් පාඨ සමාජයට ඉදිරිපත් කළා මිසක එල්ලායි විවේචන හෝ සංශෝධන ඉදිරිපත් කළේ නැත.

1970 වන විට උතුරේ දෙමළ තරුණයන් මෙන්ම, දකුණේ සිංහල තරුණයෝද විප්ලවවාදී අදහස් වලින් පිරී සිටි අතර ඒ අනුව මන්මත්ව ක්‍රියා කළහ. වාසනාවකට දකුණේ තරුණ පෙළ ඉක්මනින් කරුණු තේරුම් ගත්තා පමණක් නොව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මග තෝරාගත්හ. ඔවුහු අද ශ්‍රී ලංකාවේ තුන්වන දේශපාලන බලවේගය බවට පත්ව සිටිති.

එහෙත් උතුරේ දෙමළ දේශපාලකයෝ ඡන්දය දිනාගැනීම සඳහා තරුණයන් කළඹවන කතා සහ සටන් පාඨ හඬ නැගූහ. ඡන්දය දිනා කොළඹ පැමිණි පසු ඔවුන් අනුගමනය කළේ ව්‍යාජ එමෙන්ම දෙබිඩි පිළිවෙතකි.

ඒවන විට ශ්‍රී ලංකාවේ සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් යනුවෙන් බෙදීමක් නොවීය. 1954 ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රථම අප්‍රාමාන්‍ය ලේකම් ද්‍රවිඩයෙකි. (පී. නාඩේසන්) ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රථම ලාංකික යුද හමුදාපතිවරයා ද්‍රවිඩයෙකි. (ඇන්ටන් මුතුකුමාරු) ආරක්ෂණ ලේකම් ද්‍රවිඩයෙකි. 1936 පාර්ලිමේන්තුවේ කතානායක ධුරයට සිංහලයෝ වැඩි ඡන්දයෙන් සිංහල අපේක්ෂකයෙකු පරදවා ද්‍රවිඩයෙකු පත්කරගත්හ. 1980 වනවිට ලංකා තානාපති සේවයේ 62%

ද්‍රවිඩයෝ වූහ. ගමේ නගරයේ රජයේ සේවයට ද්‍රවිඩයෝ බොහෝ දෙනා සිටියෝය. වෛද්‍ය, ගණකාධිකාරී, ඉන්ජිනේරු, පොලිස්, මිනුම්දෝරු ක්‍ෂේත්‍රවල ද, සිංහල බහුතරය වෙසෙන කොළඹ, මාතලේ, නුවරඑළිය, බදුල්ල වැනි නගර වල නගරාධිපතිවරුද ද්‍රවිඩයෝ වූහ.

එසේ නම් වැරදුණේ කොතැනද?

1974 ජනවාරි 14 වන දින තෙපොත්ගල් දිනයට සමගාමීව ද්‍රවිඩ තරුණ සමුළුවක් යාපනයේ දී පැවැත්විණ. මෙහි ප්‍රචාරක පත්‍රිකාවල සඳහන් ප්‍රකාශන එවක යාපන නගරාධිපති ඇල්ප්‍රඩ් දෙරෙයිඅප්පාගේ සිත් නොගත්තේය. ඒවන විට ඔහු ශ්‍රී ලාංකිකයාට බැඳී කොළඹ රජය සමග ඉතා සහයෝගයෙන් වැඩකරමින් සිටියේය. එම කත්වයට උතුරේ අනෙක් දේශපාලන පක්ෂ විරෝධය පළකර තිබුණි. ඉහතකී සමුළුව අවසානයේ පැවැත්වීමට නියමිත ප්‍රසංගය සඳහා ශාලාව සකස් කරදී විදුලි රැහැණක් කඩා වැටීමෙන් ද්‍රවිඩ තරණයන් තිදෙනෙකු මියගිය අතර කීපදෙනෙකුට බරපතල තුවාල සිදුවිය. මෙම සිද්ධිය නගරාධිපතිවරයාගේ අනුදැනුම මත කළ කඩාකප්පල්කාරී ක්‍රියාවකැයි සැක පහළ විය. මියගිය තිදෙනාගේ අවමඟුල දින මෘතදේහයන් යාපනයේ විදිවල පෙරහරින් රැගෙන ගොස් මෙයට පළිගන්නා බවත් දෙමළ ජනතාවට වෙනම පාලනයක් ඉල්ලා සිටින බවත් දෙමළ තරුණ පිරිස් හඬ නැගූහ.

ප්‍රකාශනයකට අත්සන් තැබූහ. එයින් කියැවුණේ දෙමළ නිජබිම් සංකල්පයක් ඇතිකොට අවසානයේ ද්‍රවිඩයන් සඳහා ස්වයං පාලනයක් සහිත ඊළඹ දේශයක් බිහිකරමයි. ප්‍රභාකරන්, උමා මහේෂ් වරන්, සභාරත්නම්, සිද්ධාර්ථන්, තංග වේලු වැනි කල්ලි නායකයෝ ඊළඹ සංකල්පය ක්‍රියාවටම නැංවීමේ සන්තද්ධ අරගලය ආරම්භ කළහ.

2009 මැයි 18 දිනය වන තෙක් මෙම ද්‍රවිඩ සන්තද්ධ අරගලයේ පහරදීම් සටන් නැවැත්වීම් සාමකථා යෝජනා යුද මෙහෙයුම් පිපිරවීම් ආදී සියයක්

Tigers' first kill - The Mayor of Jaffna Alfred Doreyappa

In 1984 a tiger cadre clad in sarong waiting for his victim. (below) The young Prabhakaran in the days he set-up LTTE

ඇතුළු කොට නායකයන් එකෙකු තුර සියල්ලන්ම විනාශවීමෙනි. මේ විජයග්‍රහණය සාමූහික ක්‍රියා දාමයක අගනා ප්‍රථිඵලයක් බව සැබෑය. එහෙත් බොහෝ දෙනා ඒකමතිකව ජයග්‍රහණයේ වැඩි ප්‍රමාණයේ හිමි කරුවන් ලෙස සිය ජීවිතය උපන් දේශය වෙනුවෙන් පුද මෙන් අහිතව සටන් කළ අහිමානවත් රණ විරුවන් නම් කරති. එහි කිසිදු විවාදයක් නැත. සැබෑවින්ම එය එසේ විය යුතු ය.

The end of a dream at dawn සිහිනයක අවසානය

දේවල් සිදුවුණි. ප්‍රභාකරන් සන්තද්ධ අරගලයේ නායකයා වූයේය. ඔහු අනෙක් කණ්ඩායම් වල නායකයන් සාකච්ඡා කළේය. ඔහු කළ සාකච්ඡා රැසක අරමුණක් පවා නොවීය.

දෙමළ ත්‍රස්තවාදීන්ට අවශ්‍ය වූයේ ඊළඹ දේශයක් ලංකාවෙන් තනාගැනීමය. අඩුම තරමේ පළාත්පාලන ක්‍රමයකට අනුරූප ස්වයං පාලන ක්‍රමයකටත් ඔවුන්ගේ කැමැත්තක් නොවීය. 1975 සිට 2009 දක්වා වූ වසර 34 ක කාලයක් තුළ උතුරේ ත්‍රස්තවාදීන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මගකට ගන්නට කළ උත්සාහ තුනක් රජයට වැරදිණ. දෙමළ ජනතාවට ස්වයං පාලනයක් හිමිකර ගැනීමට ලද අවස්ථා 4 ක් ප්‍රභාකරන් මහතරුයේය.

1980 දෙසැම්බර් 19 යෝජනා නමින් ප්‍රසිද්ධ දිස්ත්‍රික් සංවර්ධන සභාවක් ලබාදෙන ලදී. එකල සන්තද්ධ අරගලවල යෙදී සිටි LTTE සහ දකුණේ JVP එම දිස්ත්‍රික් සභාක්‍රමයට කැමතිවිය. එහෙත් පසුව එම ක්‍රමය දියෝරු කර හැරීමට රජය ක්‍රියාශීලී විය.

රජය වරක් 1985 දී උතුරට අන්තර් පාලන ක්‍රමයක් ලබාදීමට කැමතිවිය. අන්තර් පාලනයේ ප්‍රධානියා පත්කිරීමේ මතභේදයක් මත කොටි සංවිධානය එම අවස්ථාව මහතරුයේය. ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකු ඉල්ලුමක් ප්‍රභාකරන් ඊළඹ දේශයකට ඉල්ලුවේය. දිගටම මිනිස් සාකච්ඡා සිදුකරන විට ශ්‍රී ලංකා රජය සහ සිංහල ජනතාව නොවී කිසි දිනක කොටි සංවිධානය පරාජය කළ නොහැකියයි පිළිගෙන කර කියාගත නොහැකි තත්වයකට පත්වියයිද, එවිට ඉන් නිසැකවම ඊළඹකට මග පෑදේද යයිද ප්‍රභාකරන් සිතා සිටින්නට ඇත. ඒ සඳහා ඔහු තව තවත් ආයුධ රැස් කළේය. ඉවත් හා මුහුදු කොටි බලකාය ශක්තිමත් කළේය. ජාත්‍යන්තර ප්‍රචාරක ජාලයකද, රට රටවල වසා ස්පෝරාමෙන් එකතු කරන විශාල මුදල් සම්භාරයන්ද ඊටත් වඩා ප්‍රබල ආයුධය වූ මරාගෙන මැරෙන ඒකකයක්ද තිබුණු බැවින් ඊළඹ ලහ ලහම පෙනෙන තත්වයක් ප්‍රභාකරන් ඇතුළු කොටි සංවිධානයට ඇතිවිය.

කොටි සංවිධානයේ යුදමය ශක්තියට සමාන්තරව ශ්‍රී ලංකා හමුදාවේ සහ මෙහෙයුම් වලද විශාල වර්ධන සිදුවිය. 1996 රිච්ඨස ක්‍රියානවිතය මගින් යාපනය නැවත අත්පත් කරගන්නා ලදී. නවීන තාක්ෂණය හා අවිආයුධ හමුදාවට ලැබිණ. එසේම උසස් නිලධාරීහුද සටන් බිමටම ගොස් සටන් මෙහෙයවූහ. එය සාමාන්‍ය සෙබල ගණයාගේ විත්ත දොයෝසය වඩවන්නක් වී. ඒ සියල්ල මෙන්ම රටේ ජනතාවගේ ආශීර්වාදය නිරතුරුවම හමුදාවට ලැබිණ.

සාම සාකච්ඡා ගිවිසුම් වෙනුවෙන් විවිධ රටවල් රාජ්‍යයන් පුද්ගලයින් ඉදිරිපත් වූහ. ඉන්දියාව නෝර්වේ යුරෝපා සංගමය ජපානය එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය ද ඉන් ප්‍රධාන බලපෑම් විය.

කොටි සංවිධානය සාමාන්‍ය සිවිල් ජනයා මෙන්ම රාජ්‍ය නායකයන්ද සාකච්ඡා කරමින් සිදුකරන ලද මහා විනයය නම් ගම් වශයෙන් මෙහි සඳහන් නොකළත් බොහෝ දෙනා දැනිති. සාකච්ඡා ප්‍රයත්නයෙන් බේරුණු ප්‍රධාන පෙළේ දේශපාලනඥවරිය වන්දිකා කුමාරතුංග පමණය. රජයේ නිලධාරීන්ගෙන් බේරුණේ ආරක්ෂක ලේකම් ගෝඨාභය රාජපක්ෂ සහ යුද හමුදාපති සරත් පොත්සේකා පමණකි. ඒ දෙදෙනාගේ ජීවිත බේරීම කොටි සංවිධානය නයාට ගසා පොල්ල වරද්දා ගැනීමක් ලෙස සැලකිය හැකිය. මක්නිසාද එල්ටීටීඊ නැත්නම්ම නැති කළ යුතුයයි දෘඪතර අධිෂ්ඨානයක් රජයට ඇතිවූයේ එයින් පසුව බැවිනි. එතැන් සිට ක්‍රියාත්මක වූයේ ඒ වැඩ පිළිවෙලයි.

හමුදාපතිවරුන්, ආරක්ෂක ලේකම් එකතුව කළ සැලසුම් තුලට ක්‍රියාත්මක වූ අතර, ඊට දේශපාලන නායකත්වයද කදිමට එක්විය. රටේ ජනතාව පෙර නොවූ විරූ ලෙස එකඟවත් රණවිරුවන්ට දොයෝසය ගැපයූහ. සුබාසිංගනය කළහ. දිවා රැ සිය සිහින ඔවුන් රඳවා තබා නොරට කළහ. එහි අවසානය වූයේ කිසිදා පරාජය කළ නොහැකියයි මුළු ලෝකයාම කී කොටි සංවිධානයත්, ප්‍රභාකරන් නම් ප්‍රධාන කොටියා